

Колко тя е весела денемъ, толкозъ е глуха и таинствена нощемъ. Тогазъ тя пѣе своята хайдушка пѣсенъ.

Колко грозни и страшни нѣща е видѣла Стара-Планина! Тя е била нѣмъ свидѣтель на нашето минало. Какви вълшебни приказки знае тя за старитѣ врѣмена! На колко хайдути е дала гостоприемство и ги е скрила въ своитѣ пазви! Кому не е мамила окоото и радвала сърцето.

Изъ своитѣ нѣдра тя лѣе щедростъ и благодатъ: по нейнитѣ бедра пасятъ вакли гойни стада, изъ нейнитѣ гжсти гори се криятъ разни хищници, рѣкитѣ ѝ въртятъ чаркове и поятъ нашитѣ златни поля.

Бжди благословена, Стара-Планино!

Е. Милошевъ.

Патанѣа.

Мъничка, тлъстичка,
Гадинка пѣстричка. . .
Кждѣто завърне лази
И никого тя не мрази.

